

Qui té por de les eleccions?

written by Joan Fonollosa | 5 de maig de 2018

A mesura que s'acosta la data límit del 22 de maig, tothom va repetint com un *mantra* que “no volem eleccions”. Uns afirmant que ara sí, que investiran un president demà mateix perquè es pugui fer un govern que minvi –no pas aturi– el 155, i altres demanant que d'una vegada per totes es formi un govern “legal” i “que representi tots els catalans”. I, més o menys *sotto voce*, tothom diu que no vol les eleccions, deixant entendre que hi té més a perdre que a guanyar.

Vejam. En primer lloc en un sistema democràtic parlamentari com el nostre és normal que es facin noves eleccions si el Parlament té una composició que faci inviable la formació d'una majoria suficient. Però aquest no és el cas: la majoria hi és, clara i des del primer dia. El que passa és que hi ha unes forces externes que impedeixen que allò que vol la majoria es pugui dur a terme. Primera observació, doncs: els que obstaculitzen que el Parlament faci allò que els ciutadans han votat s'arrisca a rebre un càstig electoral, precisament pel seu comportament poc democràtic.

Segona observació: hi hagi el resultat que hi hagi, el nombre total d'escons serà el mateix, 135: el que perdin uns el guanyaran uns altres. Per tant, no tothom hi perdrà. La pregunta és *qui*. I d'això va aquest article.

Comencem a escala de blocs. Ara hi ha tres blocs al Parlament: un d'independentista (70 escons) un d'unionista (57 escons) i un altre que “no sap/no contesta” (8 escons). És previsible que variï gaire, això? La majoria independentista difícilment es desmobilitzarà, però en canvi ja és més complicat que el bloc unionista aconsegueixi una mobilització dels seus tan gran com hi va haver el 21D, sense tenir en compte que hi pot haver gent que, meravelles del 155, hagi decidit canviar el seu vot en aquest temps, per no parlar del càstig electoral

del qual n'hem parlat abans.

Pel que fa als comuns, sense menystenir que aquests mateixos efectes també els poden passar factura, cal tenir en compte que en tots els conflictes la neutralitat, el fet de mantenir-se al marge, és una posició cada dia més difícil de sostenir i per tant és previsible que un nombre significatiu dels seus votants passi a algun dels altres dos blocs; de fet el 21D ja van perdre tres dels onze diputats que tenien. I, segons les enquestes, dos de cada tres dels seus votants estan més a prop dels independentistes que dels unionistes.

En resum, el més previsible és que si finalment hi ha eleccions, és gairebé segur que el nombre d'escons independentistes pujarà i, lògicament, els altres dos baixaran: recordem que abans del 21D el bloc independentista ja tenia dos escons més que ara.

Mirem-ho ara en l'àmbit partidista. Com es bellugaran els vots i els escons dins de cada bloc?

Començo pel bloc unionista. Jo crec que el més probable és que el PP pugi en detriment dels altres dos. El 21D molts votants del PP van votar PSC i sobretot C's perquè, al capdavant, era votar el mateix sense haver de passar la vergonya d'avaluar la brutalitat policial de l'1-0, però ara això ja ha passat i el més normal és que aquests vots "tornin a casa", un efecte que l'habilitat de Miquel Iceta pot mitigar, però que després del galdós paper d'Inés Arrimadas previsiblement afectarà i força a C's.

Pel que fa al bloc independentista, el que sembla més clar és que ERC baixarà i força. Amb Junqueras a la presó i Marta Rovira desapareguda a Suïssa, sembla un mort sense enterrar. El seu paper ambigu, demanant –ni que sigui amb la boca petita– una tornada a l'autonomisme per mirar de salvar (hipotèticament) els mobles a la Generalitat, no els ha de fer cap favor. És possible que els vots que rebin dels Comuns

mitiguin una mica l'efecte, però la clatellada està gairebé assegurada.

En canvi, a JxCat és ben bé al revés. El paper de Puigdemont, com a màxim garant del front internacional, ara com ara el més important, i el seu paper de blanc principal dels atacs de l'Estat no ha fet més que revalorar la seva figura, que a hores d'ara ja està en l'imaginari col·lectiu al nivell d'un Macià, o un Tarradellas, molt per sobre del Pujol d'abans de la seva confessió i no diguem d'Artur Mas.

Altra cosa és el PDeCat que, encara que inclòs a JxCat, és una cosa diferent. A hores d'ara la seva única possibilitat de supervivència és acceptar allò que Puigdemont i els seus els vulguin concedir a canvi d'una cobertura legal cada dia menys necessària. Per tant el més normal és que tinguin a les llistes de JxCat una presència encara més feble.

I ens queda finalment la CUP. A part que a elles, per la seva especial naturalesa, no els preocupa gaire si pugen o baixen, el cert és que segurament pujaran per dues raons: perquè difícilment poden caure més avall i pels vots que lògicament rebran procedents d'ERC i dels Comuns, per no comptar els procedents de JxCat (que n'hi ha) farts de tant jugar al gat i la rata i que exigeixen que es materialitzi la República d'una punyetera vegada, peti qui peti.

En resum: hi ha una curiosa aliança d'interessos entre aquells a qui convenen les eleccions (JxCat, CUP i PP) i els que no (C's, ERC, PSC, PDeCat i Comuns), i resulta que els primers tenen a les seves mans forçar-les: és tan fàcil com insistir en el president legítim, a qui el poble va tornar a votar, i comptar amb la inapreciable col·laboració del govern espanyol i del jutge Llarena. I a sobre, tots ells poden espolsar-se la sempre incòmoda responsabilitat d'haver-les provocat perquè no fan altra cosa que seguir el seu programa electoral. *Voilà.*